

Vanha ja uusi koulu

(Jatkoa ensimmäisestä sivusta)

joita elämä heille asettaa. Ammattiopetus, erikoiskehitys tai tieteisiin syntyminen ei tapahdu varsinaisessa koulussa. Sitä varten ovat ammatti- ja korkeakoulut. Tästä meidän laskelmaltamme yksinkertaiselta, mutta lujalta pohjalta on sitten tulevaisuuden koulurakennus kohoava enemmän taikka vähemmän vaataten niitä suuremmissa piirustuksissa, joita utopistit niin suurella innolla ovat laatineet sosialistista koulua varten.

Meidän on nyt tarkastettava oppikursseja, sitä tietomäärää, jonka vanha koulu tarjosi oppilailleen. Mikäli siltä on hyljättävää, mikäli säilyttämisen aryoista, on mahdollon määrätä vertaamatta kummankin koulun sivistyshanteita toisiinsa. Kapitalistisen ja proletarisen kasvatuksen välillä on nimittäin suuria eroavaisuuksia.

Kapitalistinen sivistysihanne on yksilöllisyyden kehittäminen, yli-ihminen, joka ajattelee yksinomaan omaa menestystään, omaa kehitystään ja omia nautinnoitaan välittämättä vähäkään siitä, kuinka monta köyhempiä, lahjattomampaa ja heikompiä hänen onnistuu survoa jalkoihinsa. Kapitalistinen koulu on totutettava lapset häikäilemättömään kilpailuun. Mikä tapahtuu kaikkiin keinoihin ja kaikessa. Niinpä leimataan esim. kaikki yhteistyö lasten kesken rikolliseksi. Lapsia odottaa varma rangaistus, jos heidät vain saadaan kiinni toistensa avustamisesta. Yhteistunne tahdotaan ennen kaikkea tukahuttaa. Tähän suuntaan kehitetään lapsia myös kilpailun kautta, jakamalla etevimmille palkintoja ja rangaistuksia jälkeensäjääneille, todistusten, luokkasiirtojen y. m. kautta.

Sosialistisen kasvatuksen tarkoitus on kokonaan toinen. Se ei tahdo luoda joitakin yli-ihmisiä, jotka sitten hallitsevat suuria joukkoja, vaan kehittää niitä erilaisia kykyjä ja mahdollisuuksia, jotka piilevät jokaisessa ihmiselussa. Joka yksilöllä on omat lahjansa, joita hänen tulee kehittää. Jos opetusvälineeksi otetaan työ, ei käytännöllisiin toimiin taipuvien ole tarvis jäädä jälkeen niistä, jotka parhaimminkin pystyvät henkisesti alalle. Ketään ei pakoteta oppimaan sellaista ammattia johon hänellä ei ole kutsumusta. Ketään ei myöskään pakoteta jatkamaan henkisiä opinnoita jos hänellä on suurempi taipumus käytännölliseen ammattiin — aseenvuoksi, että hänen vanhempiansa yhteiskunnallinen asema vaatii sitä. Siten pääsee yhteiskunta niistä monista onnettomista yksilöistä, jotka ovat valinneet väärän elämäntavan. Jos jokainen saa vapaasti kehittää erikoisia kykyjään, valitsevat kaikki oikean kutsumuksen, jossa he voivat suorittaa mahdollisimman paljon hyödyllistä työtä. Tämä juuri on uuden koulun päämäärä.

Mutta silti ei saa pyrkiä mihinkään yksipuoliseen erikoissivistykseen. Kapitalismi on oman etunsa vuoksi kehittänyt mahdollisimman yksipuolisia yksilöitä ja tehnyt työnjaosta aikamme vitsauksen. Se ei tyytynyt tekemään työmiehestä vain konetta, vaan muutti hänet koneenosaksi, hammasratanaaksi. Työläisen lahjakkuus, halut tai taipumukset eivät tulleet kysymyksenäkään. Tarkoituksena oli hankkia yksityiselle kapitalistille mahdollisimman suuri voitto.

Me ajomme tehdä lapsista ihmisiä, joille ajanhenkinen ja aineellinen si-

vistys on kuin avattu kirja, ja luovaa työtä tekemällä edistävät tämän sivistyksen kehitystä. Luovaa työtä joka alalla. Kukin omalla allallaan, joko sitten henkisen tai aineellisen kulttuurin palveluksessa.

Kaikkien saadessa kehittää erikoistaipumuksiaan kasvaa jokaisen yksilön työkyky ja työilo, yhteiskunnan tuottavuus lisääntyy, josta tietenkin on hyötyä jokaiselle sen jäsenelle. Vasta kun aineellisessa kehityksessä ollaan niin pitkällä, että ihmiskunnan henkistä kehitystä häiritsevät taloudelliset esteet on poistettu, vasta silloin alkaa uuden ihmisen syntyminen ja kehittyminen. Hänen tunnussanoinaan on yhteistunne ja työ kilpailun asemasta, yhteistoiminta kaikkien taistelun kaikkia vastaan sijaan ja vapaaan ihmisen luova työ, virkamiehen, päivätyöläisen tai proletarin orjantönnön asemasta.

Me pyrimme siis kehittämään lapsissa piileviä voimia sen sijaan, että ahtaisimme heihin loppumattoman määrän kuollutta kirjattietoa. Lapsista on tehtävä käytännöllisen, luovan työn tekijöitä, eikä toimettomia haaveilijoita. Heille on annettava perinpohjaiset tiedot aikansa sivistyksestä eikä sellaista pinnallista sivistyskuorta, jolla monet nykyiset "sivistyneet" komeilevat. Jos siis pidämme kasvatuksemme ihanteena tällaisia seikkoja, ymmärrämme ilman muuta, että voidaan helposti syrjäyttää monet niistä aineista, jotka kuuluvat nykyisen koulun lukusuunnitelmaan.

Tarkastelkaamme eri oppiaineita yksityiskohtaisemmin. Esimerkiksi uskonnonopetusta! Mikä lieneekään sen tarkoituksena? Se tahtoo totuttaa lapset kuuliaisuuteen ja nöyryyteen opettajia ja muita arvohenkilöitä kohtaan, tyytyväisiä siihen vähään, mitä jumala on asianomaisille suonut. Lapsia opetetaan tylysti alitumaan niihin yhteiskunnallisiin epäkohtiin, joita ei edes lapsiltakaan voida salata. Meistä on yhtä hyödyttömiä korvata uskonnonopetus siveysoppilla. Siveysin tietopuolinen opettaminen tekisi ihmisistä teeskentelijöitä. Sillä tietopuolinen siveysoppi on yhtä vahingollinen ja elämästä vieraantunut kuin nykyinen uskonnonopetus. Sosialistisessa yhteiskunnassa ei voida suvaita kapitalistista teennäistä siveellisyttä.

Ainoat siveelliset periaatteet, joita lapsen on opittava kunnioittamaan, ovat yhteistunne ja se, etteivät vahingoita toveritään. Tähän totuttuun käytännöllisessä työssä, koulussa ja elämässä. Tällainen siveysoppi on lapsille muutakin kuin tyhjää käskyä, joita opitaan ulkoa jostakin kirjasta, mutta joita ei koskaan ajota noudattaa elämässä.

Historia sellaisena kuin sitä nykyään opetetaan kouluissa, on samoin kuin kristinoppiin kapitalismin pönkittämistä varten. Suurin osa siitä valtiollisesta historiasta, jolla lapsiparkojen aivoja tilsytetään, on aivan tarpeetonta. Monet julmat sodat ja niissä tehdyt valloitukset, monilukuiset kuningassavut ja niiden hallitusvuodet, kaikki nämä ovat asioita, jota ilmankin sosialistisen yhteiskunnan jäsenet tulevat toimeen. Me tarvitsemme sensijaan sivistyshistoriaa, sosialistisen työn ja taiteen historiaa. Ja sitä opitaan kokonaan toisella tavalla kuin nykyään. Venäjällä on viimeaikoina koetettu herättää lasten mielenkiinto historian suhteen omintuisella tavalla. Siirtyessään lastentarhoista varsinaiseen kouluun, jolloin lapset eivät vielä kykene vaka-

vaan työhön, elävät opettajat ja lapset eräänlaista Robisonaadia, jonka kuluessa he puolittain leikillä, puolittain vakavasti käyvät läpi koko sivistyskehityksen. Ottamalla omakohteisesti osaa historian juoksuun oppivat pienokaiset ymmärtämään sitä historiaa, jota he myöhemmin saavat lukea. Heillä on nyt kokonaan toisenlaisia elämyksiä niitä aineita ja esitelmiä varten, joita heidän opitun johdosta on laadittava.

Laskuoppi ja matematiikka kuuluvat myös niihin aineihin, joilla lasten päät pannaan pyörälle. Kansakoulukurssi matematiikassa on useimmiten aivan liian laaja jotta siitä jäisi suuriakaan lasten muistiin. Ja korkeimmassa kouluissa tuhlataan mielettömästi aikaa sekä työtä opettaessa kaikille lapsille sellaisia seikkoja, joita vain harvat heistä tulevat tarvitsemaan ammatissaan tai jatkaessaan opinnoitaan. Matemaattisia tietoja voisi paljon edullisemmin jakaa niille, jotka sellaisia todella tarvitsevat, erikoiskursseja kautta. Toisille jäisi siten enemmän aikaa syventyä siihen tietomäärään, joka on kaikille välttämätön. Uusia opetustapoja olisi niinkään otettava käytäntöön. Lopputuotteen numerolaskujen sijaan tulisi käyttää graafillista esitystapaa, joka tarjoaa oppilaille tilaisuuden luovaa työhön ja karkoittaa työstä tarpeettomuuden ja kuivuuden tunteen.

Siirrymme sitten fyysikan ja kemian alalle. Vanhaan hyvään aikaan meneltiin siltä tavoin, että opettaja teki joitakin kokeita, jotka tavallisesti epäonnistuivat. Uusiakaisissa kouluissa saavat oppilaat itse kokeilla koneilla, jotka he myös ovat itse valmistaneet. Tämä kaikki on tietenkin aivan liian tietopuolista. Se on leikkittelyä, jolla ei ole oikeaa yhteyttä oikean elämän kanssa. Suurimman osan tällaisesta fyysikan ja kemian opetuksesta katsomme voivamme hyljätä, ilman että sivistyksemme siitä kärsii. Sillä mitäpä me oikeastaan muistamme kymmenen vuoden kuluttua kaikesta niistä kaavoista ja laeista, joita koulussa kerran päähämme ahdettiin? Ja mitä tietoa tuollaisista tiedoista on käytännöllisessä elämässä? Juuri siksi, ettemme koskaan tarvitse niitä elämässä, unohtuvatkin kuolleet kirjatiedot.

Kielitaitoa pidetään "sivistyneen" ihmisen tuntomerkinä. Ja parempioisaisten ihmisten lapset käyttävätkin vuosikausia, tuhlavaat aikaa ja rahaan oppiikseen useita eri kieliä. Kansan lasten ei tietenkään tarvitse oppia mitään vieraita kieliä. He ehtivät tuskin oppia hallitsemaan omaa kieltään, ennenkuin heidän jo on pakko lähteä ansaitsemaan leipäänsä. Uudessa koulussa saavat kaikki oppia yhden vieraan kielen. Otetaanko siksi jokin keinotekoinen kieli, ido tai esperanto vaiko joku elävistä kielistä, esimerkiksi englantia, se ratkaistaan tulevaisuudessa.

Kieliopinnoissakin on opetustavassa suuri merkitys. Venäjällä on oppikirjojen puute pakottanut opettajat keksimään keinoja, miten opettaa ilman niitäkin. Paras nykyään tunnetuista järjestelmistä lienee Berliin keksimä, joka antaa oppikirjoille toisarvoisen merkityksen. Venäjällä ja tulevaisuuden koulussa käytetään parannettua Berliin-järjestelmää. Niin vähän kirjoja kuin mahdollista, etenkin alussa. Vieras sana opitaan suorastaan tekemällä sitä vastaava liike tai osoittamalla siten nimitettyä esinettä. Opetusta ei anneta yhdessä

kielessä kokonaista 6—8 vuotta, kuten nykyään. Kielen alkeet opitaan mahdollisimman lyhyessä ajassa. Siten saavat oppilaat jatkaa omin päin lukemalla kirjallisuutta ja puhumalla keskenään vierasta kieltä. Siten saatetaan parempia tuloksia ja vähemmän vaivalla.

Muihin aineisiin, maantieteeseen, kasvi- ja eläinoppiin nähden on sanottava samaa kuin edellistenkin oppiainien johdosta. Paljon voidaan karsia pois, yksinkertaistaa ja syventää — siinä kasvatuksen tarkoitus. Ja se tapa, millä opetusta annetaan, tulee suuresti helpottamaan välttämättömien tietojen hankkimista. (Jatketaan)

GARDNER, MASS.

Jospa taasen piirrän vähän Gardnerin kuulumisia suuren maailman tiedoksi.

Niin tämän "hiippakunnan" uutisia minun piti taas vähän selostaa, eteenpäin sitä aina vaan mennään, vaikka ne meidän oikeistolaiset sanovat, että kyllä ei teidän toimintanne kauvan onnistu. Kaikki tilaisuudet mitä olemme hommanneet ovat onnistuneet yli toiveiden, vaikka emme voi suuresti ilmoittaakaan.

Ompeluseura on toiminut vasta kaksi kuukautta, niin oli ehditty valmistaa paljon kauniita töitä, 5 p:nä oli iltama, jossa myytiin näitä käsityöitä ja kukkia. Saimme puhdasta tuloa 110 dollaria, se on kaunis summa näin pienellä ajalla mitä ompeluseura on toiminut.

Gardnerin "hiippakuntalaiset" tekevät suuren huomimatkan Troyhin N. H., jossa suoritettiin arvokas ohjelma. On niissä pikkukylissäkin vaan hiippakuntalaisia. Lähemmässä tulevaisuudessa he tulevat meille pitämään iltaman.

Huhtikuun 9 p:nä olivat Worcesterin toverit täällä, heillä oli arvokas ohjelma. Toivomme edelleenkin tällaisia vierailuja. Kiitän Gardnerin toverien puolesta.

Toimikaamme jokainen tarmolla yhteisen asiaamme eduksi.

Näin toivoo toveruudella:

Aili Hiltunen.

TACOMA, WASH.

Että Tacomassa ollaan jalkeilla sitä todisti juuri tänken ollut iltamamme josta rahallinen tulos, nykyisen tilanteeseen katsoen, oli hyvä. Sopiinhan sitä nyt jo näillekin puutteille rakentaa, joihin sieltä ja täältä on korja saatu. Painetaan piälle vain muistaen, että seitsemästä siemenestä alkoi uurastus. Kaskimaasta kohos vilja. Huomaa! Työn on siunaus.

Ja naiset ne työmurahaiset, ovat päättäneet pitää ensimmäisen käsityöseuran kokouksen tovi. Helmi Johnsonin asunnolla 2101 So. 50 ja Ferry st. So Tacoma, torstaina 5 p:nä toukokuuta kello 1 ja puoli neljän välillä ja siten tuoda ilmi halunsa olla mukana väkipyörän pyörytyksessä. Haluatko sinä?

Ajan hengessä:

Tuo.

— Viimeisten tilastojen mukaan Australiassa palkkatyöläisten lukumäärä on 1,357,954, joista kaikkiaan 627,685 kuuluu unioniin. Miespuolisista työlläisistä, joita on 1,017,147, kuuluu unioniin 564,262, eli 55½ prosenttia. Naispuolisista palkkatyöläisistä, joita on 240,807, kuuluu vain 63,423 unioniin.